

Uitspraken 2006

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

10 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2006-10

Artikel 19 GBR-1994, bewaartermijn van zeven jaar, fraudeonderzoek, interne accountantsdienst, ontbinding van het dienstverband, rechtszekerheidsbeginsel, tendentiekous rapport, verdedigingsbeginsel, vertrouwensbeginsel

Klager is van 1978 tot 1997 werkzaam geweest bij DEF. Laatstelijk was hij als titulair directeur verantwoordelijk voor het directoraat financiën en administratie. Het dienstverband van klager is, na conflicten tussen klager en de statutaire directie van DEF, op 16 december 1997 door de kantonrechter ontbonden. In februari/maart 1997 is een omvangrijke fraude bij DEF geconstateerd. De interne accountantsdienst van MNO, mede-aandeelhouder van DEF, heeft een onderzoek naar die fraude gedaan en daarover in juni 1997 gerapporteerd. Dit onderzoek werd verricht onder verantwoordelijkheid van betrokkene, die hoofd van de interne accountantsdienst van MNO was. Betrokkene heeft in een vergadering van de raad van commissarissen van DEF een korte toelichting op de bevindingen gegeven, vergezeld van aanbevelingen. De klacht heeft betrekking op het fraudeonderzoek, dat volgens klager gebrekkig is geweest. Betrokkene wordt - samengevat weergegeven - verweten dat klager in het kader van het onderzoek onvoldoende is gehoord en niet in de gelegenheid is gesteld op het conceptrapport te reageren, terwijl op basis van het rapport een oordeel is geveld over het functioneren van klager. Het gebrekkige

onderzoek en de tendentieuze en vaak onjuiste rapportage heeft klager veel financiële en mentale schade berokkend, aldus klager.

De gedragingen waarover wordt geklaagd dateren uit medio 1997. De klacht is ingediend op 8 april 2002. Tussen de gedragingen en de klacht ligt derhalve een periode van (bijna) vijf jaar. Zoals het College van Beroep voor het bedrijfsleven heeft overwogen in zijn beslissingen van 8 januari 2002 en 28 februari 2002 (JT 2002-23 en JT 2002-22), is het algemene belang dat is gediend met de tuchtrechtspraak niet zodanig zwaarwegend dat het onder alle omstandigheden prevaleert boven het persoonlijk belang van de registeraccountant om niet te worden geconfronteerd met tuchtklachten die betrekking hebben op zaken die ver in het verleden liggen. Dit persoonlijk belang houdt ten nauwste verband met het ook in het tuchtrecht in aanmerking te nemen rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. In verband met die beginselen dient aan de hand van de omstandigheden van het geval te worden nagegaan of het rechtens aanvaardbaar is te achten dat een tuchtklacht, die betrekking heeft op zaken die ten tijde van de indiening van de klacht ver in het verleden lagen, inhoudelijk wordt beoordeeld. In de genoemde beslissingen van het college was een periode van (bijna) vijf jaar verstreken sinds de klagers op de hoogte waren van de feiten en omstandigheden die zij aan hun klachten ten grondslag hadden gelegd voordat de klachten werden ingediend. Daarenboven hadden die feiten ook nog eens plaatsgevonden lang voordat klagers van die feiten volledig op de hoogte waren. Bij het indienen van de onderhavige klacht was een periode van bijna vijf jaar verstreken sinds klager volledig op de hoogte was van de feiten en omstandigheden die hij aan zijn klacht ten grondslag heeft gelegd. Klager was immers betrokken bij, of in ieder geval op de hoogte van, (de uitkomsten van) het onderzoek naar de fraude. Ook indien moet worden

aangenomen dat klager zich, zolang hij nog in dienst was van DEF, niet vrij voelde de onderhavige klacht in te dienen, geldt dat dat bezwaar zich in ieder geval vanaf 16 december 1997, de datum van ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst, niet meer voordeed. Niettemin heeft klager de klacht pas op 18 april 2002 ingediend. Hij heeft zich daarvoor nimmer tot betrokkene gewend. Betrokkene behoeft er daarom geen rekening mee te houden dat klager de onderhavige klacht tegen hem zou indienen. Ter rechtvaardiging van zijn stilzitten in de tussentijdse periode, heeft klager aangevoerd dat hij in een labiele toestand verkeerde en niet eerder volledig inzicht had in de schade die het optreden van betrokkene bij hem heeft aangericht. Het vorenstaande neemt niet weg dat klager in ieder geval eind 1997 volledig op de hoogte was van de feiten en omstandigheden die hij aan zijn klacht ten grondslag heeft gelegd. Dat hij pas jaren later - kennelijk op basis van voortschrijdend inzicht - de klacht heeft ingediend, is daarmee onvoldoende toegelicht. De raad verklaart klager in zijn klacht niet-ontvankelijk.

Klager is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Het college zal allereerst ingaan op de vraag of de enkele omstandigheid dat het in een bepaald geval goed mogelijk was geweest dat de klager zijn tuchtklacht tegen een accountant beduidend eerder had ingediend, grond kan vormen voor het oordeel dat even bedoeld tijdsverloop onaanvaardbaar moet worden geacht en inhoudelijke beoordeling van de klacht om die reden achterwege moet blijven. Het college beantwoordt deze vraag ontkennend en overweegt hiertoe het volgende. Uit artikel 19 van de GBR-1994 vloeit voor een registeraccountant de verplichting voort de op zijn werkzaamheden betrekking hebbende stukken zeven jaar te bewaren. De ratio van deze verplichting is dat

een accountant zich gedurende een bepaalde termijn zonedig moet (kunnen) verantwoorden voor de door hem verrichte werkzaamheden, waaronder het voeren van verweer tegen tuchtklachten mede dient te worden begrepen. Naar het oordeel van het college kan aan het verdedigingsbeginsel normaal gesproken geen argument worden ontleend om een klacht die binnen zeven jaar na de verweten gedraging is ingediend niet inhoudelijk te beoordelen. Hieraan doet niet af dat een registeraccountant zich wellicht minder goed kan verweren indien een tuchtklacht relatief laat wordt ingediend, bijvoorbeeld doordat zijn herinnering aan het gebeurde is vervaagd. Een dergelijke omstandigheid dient, mede gelet op de ratio van de bewaarplicht, naar het oordeel van het college in beginsel niet te leiden tot het achterwege laten van een inhoudelijke beoordeling van een klacht met betrekking tot werkzaamheden waarvoor de bewaarplicht geldt en die voor het verstrijken van de bezwaartermijn is ingediend, maar kan in aanmerking worden genomen bij de bewijslastverdeling. Het voraafgaande wettigt evenwel niet de conclusie dat een binnen de bewaartermijn ingediende tuchtklacht te allen tijde inhoudelijk moet worden beoordeeld. Zo kan het vertrouwensbeginsel eraan in de weg staan dat een tijdens de bewaartermijn ingediende klacht inhoudelijk wordt beoordeeld. Genoemde ratio van de bewaarplicht brengt, omgekeerd, met zich dat inhoudelijke beoordeling van een tuchtklacht die pas na het verstrijken van de bewaartermijn wordt ingediend in beginsel achterwege moet blijven. Een accountant hoeft na het verstrijken van de bewaartermijn naar het oordeel van het college in beginsel geen rekening meer te houden met de mogelijke indiening van een tuchtklacht, aangezien de verantwoordingsplicht die ten grondslag ligt aan de bewaartermijn door het verstrijken van deze termijn niet langer voortduurt en deze termijn allerminst als onredelijk kort kan worden aangemerkt. Hieruit volgt dat niet alleen het verdedigingsbeginsel, maar ook het rechtszekerheidsbeginsel in de weg staat aan inhoudelijke beoordeling van een na ommekomst van de bewaartermijn ingediende klacht. Het vorenstaande kan uitzondering lijden in geval van een gedraging die een zeer ernstige inbreuk vormt op de eer van de stand der accountants, in het bijzonder indien deze misslag welbewust verborgen wordt gehouden. Nu het tijdsverloop in het onderhavige geval de bewaartermijn niet overstijgt en gezien hetgeen in deze uitspraak is overwogen, vormt het

door betrokkene gedane beroep op het verdedigingsbeginsel naar het oordeel van het college geen aanleiding een inhoudelijke beoordeling van de klacht achterwege te laten. De omstandigheid dat betrokkene niet meer werkzaam is bij MNO, in wier opdracht hij het onderzoek destijds heeft verricht, vormt geen grond voor een ander oordeel. Gesteld noch gebleken is dat MNO of DEF niet meer zou beschikken over de aan het rapport ten grondslag liggende stukken en dat deze organisaties niet bereid zouden zijn deze stukken aan betrokkene ter hand te stellen met het oog op het voeren van verweer tegen de klacht van klager. Deze en de overigens door betrokkene gestelde feiten of omstandigheden op grond waarvan hij naar gesteld minder goed in staat is zich te verweren tegen de klacht, kunnen naar het oordeel van het college een factor vormen bij de bewijslastverdeling, maar vormen geen, althans onvoldoende, grond voor het oordeel dat het tijdsverloop tussen de verweten gedraging(en) van betrokkene en de indiening van de klacht door klager van dien aard is dat inhoudelijke beoordeling van deze klacht achterwege moet blijven. Het vorenoverwogene leidt het college tot de slotsom dat de raad in de bestreden tuchtbeslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat het tijdsverloop tussen de verweten gedraging(en) van betrokkene en de indiening van de klacht in de weg staat aan inhoudelijke beoordeling van deze klacht. Het college zal derhalve het beroep gegrond verklaren en de bestreden tuchtbeslissing vernietigen. De klacht van klager zal alsnog inhoudelijk moeten worden beoordeeld. Gelet op het uitgangspunt van tuchtrechtspraak in twee instanties en gezien de wenselijkheid dat de raad een inhoudelijk oordeel over de zaak geeft, zal het college de zaak niet zelf afdoen, maar deze ter inhoudelijke beoordeling terugwijzen naar de Raad van Tucht te Amsterdam met het verzoek de zaak zo mogelijk met enige voorrang te behandelen.

De raad oordeelt als volgt. In het licht van de stelplicht van klager in een tuchtrechtelijke procedure als de onderhavige, is de raad van oordeel dat klager tegenover het gemotiveerde verweer van betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt en dat ook anderszins niet aannemelijk is geworden dat de klacht op goede gronden berust. Allereerst verdient te worden opgemerkt dat het onder verantwoordelijkheid van betrokkene uitgebrachte rapport geen betrekking heeft op de vraag of klager ervan een verwijt kan worden gemaakt dat de gecon-

stateerde fraude zich heeft kunnen voordoen. Het rapport zag erop, zo houdt de inleiding in, inzicht te verschaffen in de oorzaken welke ertoe hebben geleid dat zich binnen DEF Bank een fraude van de geconstateerde omvang gedurende een periode van tenminste tien jaar kon voordoen. In dat kader is door de onderzoekers onder meer in het rapport vastgelegd dat uit de diverse gesprekken met verschillende functionarissen van de directoraten het beeld is ontstaan dat er geen goede samenwerking is tussen deze directoraten, tot op het hoogste niveau. Het onderzoek heeft zich niet uitgestrekt tot de vraag aan wie het moest worden toegerekend dat er geen goede samenwerking was, al bevat het rapport wel de constatering dat de algemeen verantwoordelijk statutair directeur in algemene zin onvoldoende maatregelen heeft getroffen om een einde te maken aan de slechte samenwerking tussen beide directoraten. Anders dan klager kennelijk in het rapport leest, is de raad van oordeel dat het rapport geen oordeel bevat over het functioneren van klager of over zijn rol in het ontbreken van een goede samenwerking tussen de genoemde directoraten. Deze naar het oordeel van de raad onjuiste veronderstelling van klager ligt naar de kern genomen ten grondslag aan de klacht in zijn vele onderdelen. De raad is van oordeel dat het onder verantwoordelijkheid van betrokkene uitgebrachte rapport van 12 juni 1997 een zakelijke en ongekleurde beschrijving bevat. De stelling van klager dat het rapport tendentius zou zijn kan de raad niet onderschrijven. De wijze van presenteren van onderzoek en bevindingen is transparant en voor tegenspraak vatbaar. De stelling dat het onderzoek gebrekkig zou zijn en onjuistheden bevat onderschrijft de raad evenmin. Ook hierbij geldt dat - anders dan klager daarin leest - het rapport klager niet aanwijst als schuldige aan het scheppen van de omstandigheden waarin de fraude heeft kunnen plaatsvinden. De onderzoekers zijn in het licht van het vorenstaande niet gehouden geweest tot het ten tweede male horen van klager en evenmin behoeften zij hem in de gelegenheid te stellen op het conceptrapport te reageren. Voorts neemt de raad daarbij in aanmerking dat niet aannemelijk is geworden dat klager de onderzoekers expliciet om een gesprek met betrokkene zou hebben gevraagd. Ten overvloede overweegt de raad in dit verband dat op grond van de door klager gegeven motivering niet valt in te zien waarom hetgeen hij te berde had willen brengen niet aan onderzoekers en ►

wel aan betrokkene kon worden toevertrouwd. Evenmin is aannemelijk geworden dat klager door onderzoekers onvoldoende is geïnformeerd omtrent de aard van het door het verrichte onderzoek. Het is de raad niet ontgaan dat het klager steekt dat in het rapport niet is vastgesteld dat het niet de schuld van klager was dat de hiervoor genoemde communicatie te wensen overliet. Hierbij gaat klager er echter aan voorbij dat de opdracht op grond waarvan het rapport tot stand is gekomen niet voorzorg in een onderzoek van de door klager gewenste omvang. Dat daaraan voor klager onbevredigende kanten zitten, acht de raad op zichzelf niet onbegrijpelijk, maar dat doet er niet aan af dat betrokkene geen tuchtrechtelijk verwijt treft ten aanzien van het onder zijn verantwoordelijkheid tot stand gekomen rapport, op basis van de daaraan ten grondslag liggende - beperkte - opdracht. Dit maakt het rapport niet gebrekkig of tendentius. Wat betreft het door de klager gelegde verband tussen het rapport en de ontbinding van zijn dienstverband met DEF, merkt de raad het volgende op. Zelfs indien wordt aangenomen dat het rapport een rol zou hebben gespeeld in het verband van de ontbinding van het dienstverband van klager met DEF, is ook in dit verband niet aannemelijk geworden dat betrokkene te dier zake een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. AWB 03/701 LJN AP6223

12 Raad van Tucht Den Haag - JT 2006-12

Arbeidsgeschil, beëindigingsovereenkomst, deurwaarder, eer van stand, incassogeschil, onjuiste mededelingen, schade, schriftelijke waarschuwing

Klager Y is met ingang van 12 maart 2001 in dienst getreden bij de maatschap RST accountants & belastingadviseurs in de functie van accountant. Betrokkenen R en L zijn elk verbonden aan de maatschap RST. Vanaf januari 2003 zijn tussen klager en betrokkene R gesprekken gevoerd in verband met de wens van RST om te komen tot beëindiging van de arbeidsverhouding met klager. Op 1 april 2003 is een beëindigingsovereen-

Annotatie bij JT 2006-10

Klager is kennelijk dezelfde als in JT 2005-22, maar die klacht was gericht tegen de externe accountants van MNO; de onderhavige klacht betreft de interne accountant.

In eerste instantie ketste deze klacht af op het lange tijdsverloop tussen het moment waarop klager de klacht had kunnen indienen en het tijdstip waarop hij dat heeft gedaan. Dit is in lijn met eerdere uitspraken (JT 2003-49, 2004-22, 2005-22 en 2005-36), waartegen echter geen beroep is ingesteld. Dit doet klager nu wel, en het College van Beroep voor het bedrijfsleven komt tot een andere conclusie dan de Raad van Tucht. Het college acht doorslaggevend het moment waarop de gewraakte gebeurtenissen zich hebben afgespeeld, en begrenst het tijdsverloop door de bewaartermijn van zeven jaar ex artikel 19 GBR in aanmerking te nemen, met als uitzondering een zeer ernstige misslag die welbewust verborgen wordt gehouden. Dit ligt overigens in lijn met de uitspraken van het college in JT 2002-22 en 23, alsmede JT 2005-20, maar in die gevallen hadden de gebeurtenissen zich nu juist wel meer dan zeven jaar voor het indienen van de klacht afgespeeld. Hiermee hebben het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel dus een duidelijker invulling gekregen, en wel in die zin dat het tijdstip waarop de klager de klacht had kunnen indienen nauwelijks relevant is. Echter, onder de Wtra zou dit wel eens anders kunnen zijn: artikel 22 lid 1 van het wetsvoorstel bepaalt dat een klacht moet worden ingediend binnen drie jaar na de constatering van de overtreding! Bovendien verdwijnt de bewaartermijn van zeven jaar uit (het ontwerp voor) de GBC; deze komt slechts voor in (het ontwerp voor) het BTA, maar dat heeft alleen betrekking op wettelijke controles.

Bij de inhoudelijke beoordeling komt de raad vervolgens tot de conclusie dat betrokkene correct heeft gehandeld. De details van die uitspraak zijn leerzaam voor elke accountant die een soortgelijke opdracht verkrijgt.

Hans Blokdijk

komst getekend tussen klager en RST, namens wie de overeenkomst is ondertekend door R. De beëindigingsovereenkomst behelst onder meer de ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 30 april 2003 door middel van een procedure bij de kantonrechter. Klager is met ingang van 1 mei 2003 in dienst getreden van de maatschap XYZ accountants & belastingadviseurs. Op 9 april 2003 heeft XYZ, in een willekeurige zaak, een brief aan RST gezonden met gebruikmaking van briefpapier waarop de naam van klager is vermeld als één van de aan het kantoor verbonden accountants. Tussen klager en RST is een incassogeschil gerezen aangaande de betaling door RST van de overeengekomen en in de beschikking van de kantonrechter vermelde vergoeding, alsmede de betaling van de overeengekomen vergoeding voor kosten van rechtsbijstand en de betaling van het salaris over april 2003. Op 7 juli 2003 heeft XYZ aan RST een verklaring gezonden, inhoudende dat klager per 1 mei 2003 in dienst is getreden van XYZ en dat hij voor 1 mei 2003

op geen enkele manier werkzaamheden voor de maatschap heeft verricht. In de verklaring geeft XYZ voorts een toelichting op het gebruik op een dag in april 2003 van het betreffende briefpapier, waaruit blijkt waarom de naam van betrokkene reeds per 9 april 2003 op het briefpapier van XYZ voorkwam. Klager heeft een deurwaarder opdracht gegeven de beschikking van de kantonrechter te executeren, waarna contacten hebben plaatsgevonden tussen RST en de deurwaarder. Op 16 juli 2003 heeft RST bij de Raad van Tucht een klacht tegen klager Y ingediend. (JT 2006-11) Op enig moment nadien heeft RST de vermelde vergoeding, onder inhouding van wettelijk verplichte inhoudingen, netto aan klager uitbetaald. De klacht omvat de volgende verwijten:
A. Klager verwijt R (A1:) dat hij in de klachtprocedure die RST aanhangig heeft gemaakt, onjuiste mededelingen over hem, klager, heeft gedaan, alsmede (A2:) dat R schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants door de beëindi-

Annotatie bij JT 2006-12

Opvallend is dat het afleggen van een onjuiste verklaring tegenover de tuchtrechter in een andere tuchtzaak (kennelijk JT 2006-11) niet in strijd met de eer van de stand van registeraccountants wordt geacht indien deze verklaring niet in het maatschappelijk verkeer komt. Toch lijkt dit op zijn minst ongepast; hierover kan dus verschillend worden gedacht. Er is evenwel geen beroep ingesteld.

De klacht tegen de bestuursvoorzitter van RST is ongegrond verklaard omdat hij geen directe bemoeienis met het arbeidsgeschil heeft gehad. In JT 2001-30 is geoordeeld dat een bestuurder tuchtrechtelijk verantwoordelijk kan zijn indien de direct betrokkene niet onderworpen is aan het tuchtrecht. Dit was nu wel het geval. Bovendien ging JT 2001-30 over een vaktechnische aangelegenheid, hetgeen nu niet het geval was. De ongegrondverklaring is dus begrijpelijk.

Hans Blokdijk

gingsovereenkomst niet na te komen.

B. Klager verwijt L dat deze een misslag heeft begaan door, als voorwaarde voor het intrekken van de tegen klager ingediende tuchtrechtelijke klacht, van klager te verlangen dat deze een volgens L door klagers deурwaarder met RST gesloten nadere overeenkomst zou nakomen.

De raad stelt voorop dat het in deze procedure gaat om gedragingen van betrokkene als ex-werkgever van klager, in het bijzonder in het arbeidsgeschil tussen klager en RST. In beginsel is op dergelijk handelen het bepaalde in de hoofdstukken III en volgende GBR-1994 niet van toepassing. Het bepaalde in hoofdstuk II is dat wel, in het bijzonder de bepaling dat de registeraccountant zich onthoudt van al hetgeen schadelijk is voor de eer van de stand der registeraccountants. Ten aanzien van klachtonderdeel A1 jegens R oordeelt de raad als volgt. Noch in de stukken noch tijdens de zitting heeft betrokkene, tegenover de gedocumenteerde stellingen van klager, de juistheid van de in dit klachtonderdeel gewraakte mededelingen van betrokkene R over klager aangetoond. Betrokkene heeft zich volgens zijn zeggen bij zijn mededeling over het salaris gebaseerd op (niet gestaafde) informatie die hij van een collega heeft verkregen. De overige gewraakte mededelingen heeft betrokkene gebaseerd op aannames. Het staat aldus vast dat betrokkene zonder goede grond afbrekende mededelingen heeft gedaan over klager. De mededelingen zijn, anders dan klager heeft gesteld, niet in het maatschappelijke verkeer gedaan, doch in de tegen klager aangespannen

klachtprocedure bij deze raad. Klager heeft zich daartegen kunnen verweren. De raad is dan ook van oordeel dat betrokkene weliswaar onjuiste mededelingen heeft gedaan, maar dat betrokkene aldus doende geen schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants. Voor ingrijpen van de tuchtrechter ziet de raad geen grond.

Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel A2: Bij brief van 26 juni 2003 heeft betrokkene R aan klager meegedeeld niet te zullen overgaan tot betaling van de vergoeding. Betrokkene heeft daarbij een beroep gedaan op de opvolgende dienstbetrekking van klager en zijn aanname dat klager daar een hoger loon genoot dan bij RST. Ook deelde betrokkene R in die brief mee de kosten van klagers advocaat ter zake van de formele ontbindingsprocedure niet te zullen voldoen. Gebleken is voorts dat, nadat klager een deурwaarder had ingeschakeld en deze de beschikking van de kantonrechter had betekend, betrokkene er uiteindelijk toe is overgegaan de beëindigingsvergoeding netto aan klager uit te betalen.

Omtrent deze uitbetaling heeft klager ter zitting onbetwist verklaard dat hij, na de uitspraak van de kantonrechter, aan RST heeft verzocht om de beëindigingsvergoeding zonder inhoudingen over te maken aan een door klager opgegeven verzekeringsmaatschappij. Dit verzoek steunde op het beding in de overeenkomst dat de wijze van uitbetaling ter keuze van klager stond. In weerwil van dit verzoek heeft betrokkene de betaling toch netto aan klager zelf doen toekomen. Een geldige reden daarvoor

heeft betrokkene R niet aangevoerd. Algemeen bekend is dat hij dusdoende klager nodeloos schade heeft toegebracht door deze in de positie te brengen waarin hij extra inkomstenbelasting moest betalen. Door te handelen zoals in de voorgaande overwegingen is vermeld, heeft betrokkene R naar het oordeel van de raad zodanig laakbaar gehandeld dat hij schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants. Betrokkene heeft, kennelijk uit onvrede over het feit dat klager spoedig een andere betrekking heeft gevonden, de behoorlijke naleving van de beëindigingsovereenkomst gefrustreerd en klager onnodig financiële schade toegebracht. De raad merkt op dat een rechtsgeldige grond voor ontbinding of vernietiging van de beëindigingsovereenkomst gesteld noch aannemelijk is. Klachtonderdeel A2 is derhalve gegrond.

Ten aanzien van de klachtonderdeel B jegens L overweegt de raad als volgt. Onbetwist heeft betrokkene gesteld dat hij met de afwikkeling van het arbeidsgeschil met klager geen directe bemoeienis heeft gehad. Van gedragingen van betrokkene die schade toebrengen aan de eer van de stand der registeraccountants is niet gebleken. De enkele omstandigheid dat betrokkene bestuursvoorzitter van de maatschap RST is of was, is geen gedraging in de zo-even vermelde zin. Klachtonderdeel B is dan ook ongegrond. De raad verklaart jegens betrokkene R klachtonderdeel A1 ongegrond en klachtonderdeel A2 gegrond en legt terzake aan betrokkene als maatregel op een schriftelijke waarschuwing; De raad verklaart de klacht jegens betrokkene L ongegrond. ■